

Szabady Veronika kerámiái a Haraszt-hegyen

Meglehetősen nehéz helyzetben vagyok, amikor Szabady Veronika oroszlányi szabadtéri kiállításáról készülök írni. A művészt itt a megyében lassan már nem is kell bemutatni. Az esztergomi tanítóképző volt növendéke, majd Borsos Miklós tanítványa, 1973-ban Esztergomban, 1974-

ritmusába alkotásait): ha vízhiány van, szökőkútjal is jelzik ezt azzal, hogy nem tudnak rendeltetésüknek, „üditő” funkciójuknak megfelelni. Amiből persze a maga számára korántsem azt a következőt vontam le, hogy művei alárendelt szerepet játszanak az életben. Szépek, dekoratívok így is ezek az alkotások — s nyilvánvaló, hogy télen is képesek műalkotásként „funkcionálni”. A következőt más irányú: a szobrász gondolkodásmódja, alkotói törekvése áll egészen közel ahhoz, hogy sok-sok ember hétköznapijait megszépítse a művei által nyújtott élmény révén.

Közbevetőleg hadd említsem meg, kissé jellemző mozzanatként is, azt a kedves gesztust, hogy a kiállítás vendégkönyvébe a művész egy, a Haraszt-hegyen található, négylevelű lóherét ragasztott be, s ezzel mintegy „megtalálta”, hol lehet legjobban megrendezni oroszlányi szabadtéri kiállítását. Nem kevésbé érdekes, hogy a bejegyzések szerint a látogatóknak általában „tetszenek az alkotások” — minden kommentár nélkül, tehát magukénak érzik, elfogadják. S mint két esztendeje a Nép-parkban, Tatán, most a Haraszt-hegyen is azt éreztem: ezeket a műveket mintha ide tervezték volna — jó is lenne

„ittfelejtani”, mindannyiunk öröme.

Az alkalmazott művészet körébe tartozik-e Szabady Veronika kerámiaszobrainak szökőkútjainak, más műveinek sora, amelyeket eddig megismerhettünk? A szó eredeti, művészettörténeti értelmében nyilván ehhez áll közelebb. Ha arra gondolok, hogy mindhárom kiállításán, a jól megválasztott természeti környezetben egyaránt tetszetek munkái, akkor ezzel az elmozdulással jelentősen esőkentette alkotásainak helyhez kötöttségét, növelve szerepüket. Innen már csak egy lépés, hogy belássuk: egy olvasó nő figurális kompozíciója és a „nonfiguratív”, mégis megformált váza, szökőkút-szerpének betöltésével, az üdeség-képzet előidézésével nem is esik olyan messze egymástól. A tartalmat nem mindenáron a kidolgozott emberi test hordozza hanem általában az a tárgy, amely egyszerre megfelel anyagának, amiből készült, s funkciójának, amire rendeltetett. Környezetünket humanizáló műtárgyaink között nem szabad ma már éles határvonalat húzni.

Úgy vélem, ezzel a gondolat sorral jutottam még közelebb Szabady Vera kerámiaműveinek megértéséhez, befogadásához.

Jenkei János

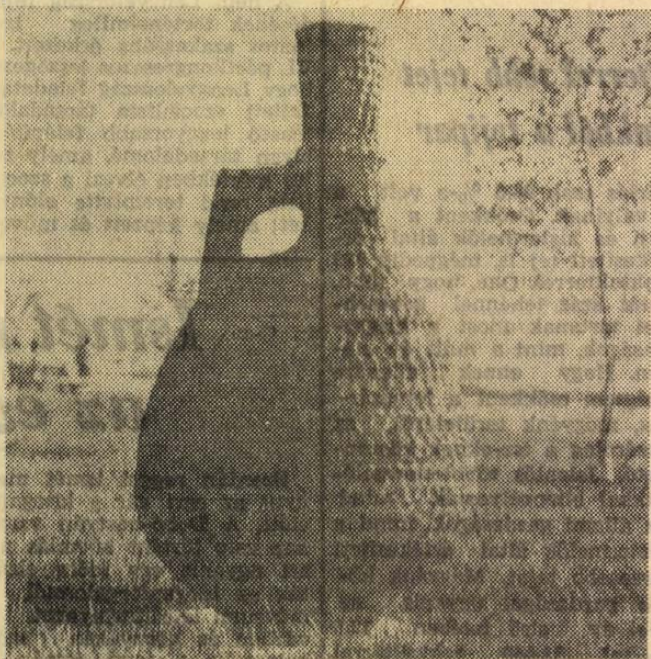

A műteremben

ben pedig Tatán rendezett szabadtéri tárlatáról írtunk, innen jól emlékezhet rá az olvasó.

A minap, rekkenő meleg nyári délutánon, amikor a haraszt-hegyi szikkadt parkban, sárguló, fonnyadt füvek közt szemlélődtem, s nem volt hová bújni a fülledtség elől a gyenge fászkák alatt — eszembe jutott, amit Szabady Veronika lapunkhoz címzett meghívójában írt: „Igyekszem kerti kerámiaszobraimmal, szökőkútjaimmal üdőbbé tenni a meleg nyári napokat”. Nos, a szökőkutak nem szórták apró sugarakban, játékosan a vizet, mert van egy prózaibb, de kötelezőbb parancs: takarékoskodni kell éltető elemünkkel.

Igen, itt vagyunk nyomon, hogy közelebb férközzünk Szabady Vera művészetének lényegéhez. Úgy is fogalmazhatunk — megfordítva a sorrendet — (ily módon illesztve hétköznapijaink élet-

A kerámiaváza élni kezd a parkban